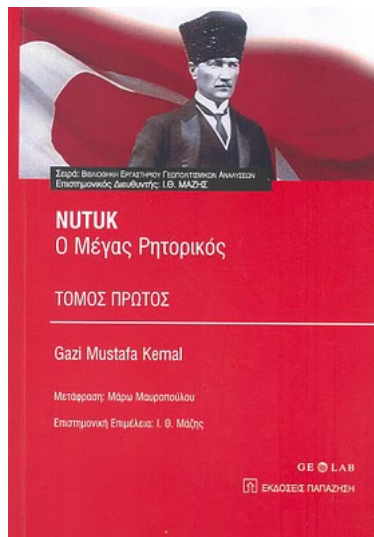

Ποινικοποίηση και Ανθρώπινα Δικαιώματα

Αφιερωμένο στους προπαγανδιστές του σφαγέα Μουσταφά Κεμάλ και τους συνοδοιπόρους του κεμαλισμού στην Ελλάδα

N. Λυγερός

Στην Ελλάδα και στην Κύπρο έχουμε την τάση να ασκούμε κριτικές προς τα ξένα κράτη διότι δεν ενισχύουν τους αγώνες μας. Ένας από αυτούς είναι η **αναγνώριση της γενοκτονίας των Ποντίων** που είναι μία πραγματικότητα μόνο στην Ελλάδα και στην Κύπρο, αν και υπάρχει και σε μερικές πολιτείες των Η.Π.Α. Από την άλλη πλευρά, **κατηγορούμε συστηματικά το ελληνικό κράτος που δεν παράγει έργο που να συμβαδίζει με την προσπάθεια της αναγνώρισης**. Ακόμα και αν όλα αυτά τα επιχειρήματα ισχύουν, το πρακτικό πρόβλημα δεν είναι εδώ. Η ουσία της αναγνώρισης της γενοκτονίας των Ποντίων είναι η διαδικασία διόρθωσης. Σε αυτήν ανήκει η αναγνώριση της γενοκτονίας ως πρώτο βήμα και όχι ως τελικό αποτέλεσμα. Αν πραγματικά πιστεύουμε ως ελληνισμός ότι πρέπει να προωθήσουμε το θέμα της αναγνώρισης της γενοκτονίας των Ποντίων σε άλλα κράτη, τότε υπάρχει η λύση. Το όνομά της είναι η **ποινικοποίηση της μη αναγνώρισης**, η οποία είναι το δεύτερο στάδιο της όλης διαδικασίας.

Το ερώτημα που θέτει η ποινικοποίηση είναι απλό. Αυτοί που προωθούν την αναγνώριση, θέλουν το επόμενο στάδιο; Ή απλώς την προωθούν διότι παραμένει ένα θεωρητικό πρόβλημα μέσα στο νομολογικό πλαίσιο; Η αναγνώριση, όσο και να είναι σημαντική, είναι συμβολική και δίχως πρακτικές επιπτώσεις. Ο αγώνας μας για τη γενοκτονία των Αρμενίων απέχει από να διαπορεύεται βέβαια από

γενοκτονία των Αρμενίων απεοιξε οτι η οιαφοροποιηση βρισκεται πανω στο θεμα της ποινικοποιησης. Το βαθύ κράτος της Τουρκίας δεν έχει πρόβλημα με

την αναγνώριση, αν δεν την ακολουθεί η ποινικοποίηση, διότι ξέρει τον συμβολικό και μόνο χαρακτήρα της. Το ίδιο ισχύει και για μερικούς που προωθούν επίσημα την αναγνώριση, αλλά όχι επειδή σέβονται τη γενοκτονία των Ποντίων. Για αυτούς είναι απλώς ένα επιχείρημα για το συμφέρον τους. **Η πραγματική αναγνώριση πετυχαίνεται θεσμικά μόνο με την ποινικοποίηση.** Αυτό το γνωρίζουν και οι Τούρκοι διαδηλωτές που προσπάθησαν να καταστρέψουν το μνημείο στη Λυών αφιερωμένο στη γενοκτονία των Αρμενίων. Διότι δεν υπάρχει νόμος που να τους εμποδίζει να το κάνουν. Η ποινικοποίηση είναι η μόνη που προστατεύει πρακτικά τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ενώ η αναγνώριση έχει καταντήσει προεκλογικό επιχείρημα. Οι πραγματικοί πολέμιες της ειρήνης πρέπει να βασιστούν στην ποινικοποίηση. Μόνο μέσω της μπορούμε να πιέσουμε ουσιαστικά το στρατιωτικό καθεστώς της Τουρκίας. Όλα τα άλλα επιχειρήματα είναι πολιτικάντικα τεχνάσματα. Και για την ποινικοποίηση δεν έχουμε να επιβάλουμε τίποτα στα ξένα κράτη. Απλώς με το έργο μας στην Ελλάδα και στην Κύπρο δείχνουμε το παράδειγμα της ηθικής και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Στον αγώνα για την ποινικοποίηση της μη αναγνώρισης της γενοκτονίας των Αρμενίων, αναγνωρίσαμε γρήγορα τους πραγματικούς αγωνιστές. Το ίδιο πρέπει να γίνει και στην Ελλάδα και στην Κύπρο. Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα πείσουμε τους δικούς μας αλλά και τους ξένους, ότι το Ποντιακό δεν είναι απλώς ένα πολιτικάντικο τέχνασμα ή πιο απλά ακόμα, ένα ανέκδοτο.

www.lygeros.org

Print this post

Αναρτήθηκε από skal στις **3/02/2010 10:27:00 πμ**
Ετικέτες **Ανθρώπινα Δικαιώματα, Ποντιακό Ζήτημα**

2 σχόλια:

Ανώνυμος είπε...

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΓΙΑ ΠΟΝΤΟ ΚΑΙ Μ. ΑΣΙΑ ΤΟΡΑ!
Christos Voulgaris apo Londino

Ανώνυμος είπε...

"A harlot's virginity in crisis"
Reader comment on item: Crisis in Turkey

Submitted by Ianus (Poland), Mar 3, 2010 at 17:54
<http://www.danielpipes.org/comments/169642>

" I'd like to modestly draw attention to a few things which for some reasons I see in a different light from Dr. Pipes. He seems to be following the official Turkish version which must be treated with utmost mistrust and caution.

Dr. Pipes writes :

>since Atat  rk founded the republic in 1923<

It's an anachronism. There was no Atat  rk in 1923. The name appeared only 11 years later. It's a constant ahistorical Turkish usage to see Atat  rk everywhere, particularly where there was no Atat  rk. Dr. Pipes writes correctly that some Turks "hardly go an hour without hearing Atat  rk's name invoked" but forgets to notice the disturbances of perception of reality and

logical thinking necessarily resulting from this sort of obsession.

The person we had in 1923 was called Ghazi Mustafa Kemal Pasha, a brand-new winner of the highest Islamic title in the Ottoman Empire , that of "Ghazi" – the successful defender of Allah and Islam! The title had been awarded to particularly distinguished jihadists like Osman I, Orkhan I and other sultans who managed to enslave large kafiri lands. It was this new Ghazi that stood behind all the intrigues, terror, blackmail and assassinations that led to abolishing the sultanate and later the caliphate and to establishing in lieu of them the republic. [...] "
(συνεχίζεται)

Δημοκριτος

Εγγραφή σε: **Σχόλια ανάρτησης (Atom)**.